

HRDINA

Jiří "Jersey" Buchta

Cesty bytí jsou klikaté a velmi zvláštní. Pro někoho mají připraveny život plný vzrušení a překážek, jinému dopřávají luxus nudného, spořádaného života. Já jsem se měl stát hrdinou, přestože jsem nikdy nebyl ničím významný. Nikdo důležitý o mne nezavřel pohledem, většinu lidí jsem byl lhostejný a někteří mi jen tak mimochodem ušetřili kopanec. Jak říkám, byl jsem spodina, odpad. Zbytečná, neužitečná věc, nic víc. Tedy až do chvíle, kdy mne našel u cesty ležet můj pán. Všiml si mne a vytáhl z prachu, abych vykonal hrdinský skutek.

„Nikdy vám nezapomět, můj pan,“ řekl snědý mladík a shýbl se pro kámen. Mluvil k muži s mnoha jizvami na těle, oblečený v kalhotách a vestě, které byly na mnoha místech prodřené. Nevypadal jako pán.

„Hmm...“ zabručel. Věděl, že nemá cenu mladíka přesvědčovat o bezvýznamnosti svého skutku. Pro něj byl svatý. Jak směšná myšlenka.

„Přijít odnikad, zjevit se před já a podat mi ruka,“ vyprávěl zasněně mladík.

Ano, i takhle by se dalo přepadení Nového Peresliku popsat. Stačí, když se člověk na chvíli ohlédne ve vzpomínkách jinam, aby neviděl smršť šípů a kamenů, kterými jsme zasypali obránce. Zmizí smrtelné grimasy těch, pro něž si přišla Paní země, do země vsáknou kaluže krve. A když si ještě zacpe uši, neuslyší nářek, pláč a proklínání míšené s krutým smíchem vítězů. Pak už zbývá osvobodit otroky, aby se svědomí zavřela nevymáchaná huba. Jak prosté a jednoduché. Stačí zavřít oči a zacpat si uši, jen na pár minut, a z vrahů a lupičů se stávají hrdinové. Život je jednoduchý, jen ho musí člověk držet pod krkem a nebát se stisknout.

Putovali jsme s mým pánem dlouhé míle, daleko od mého domova. Tohle jsem předtím neznal. Občas jsem se podíval kousek do kraje, ale jen málokdy jsem se dostal dál, než kam člověk dohlédne. Krajina kolem byla pořád stejná, všechny dny mé minulosti byly podobně šedé a obyčejné. Teď jsem ale cestoval. Dostal jsem se dál, než jsem kdy doufal.

Mladík nesl přes rameno brašnu plnou kamenů. Jeho pán, říkal si Oggo, se bil se zlými lidmi pěstmi a nebo po nich střílel z praku kamení. Měl totiž velkou sílu a pohrdal ostrými zbraněmi. Takovými, co měli jeho vězňové. Moc špatné věci, moc bolesti. Ugwu si dobře pamatoval, jak ho jedna z těch čepelí kousla do pravého ramene. Ještě teď mu v něm někdy cuká a levou ruku má silnější, přestože to tak předtím nebylo. Když už zabíjet, tak správně, dřevem, rukama nebo kamením. Jak to viděl, když byl malý chlapec. Tam v džungli. Doma.

„Takže, Ugwu, probereme si to ještě jednou, ano?“ Mladík přikývl.

„Asi míli odtud je usedlost zlých lidí. Připravují se zabít tvé příbuzné. Rozumíš?“ Ugwu opět rozvážně přikývl. Jeho pán je statečný, bude bránit jeho lid.

„My jim v tom zabráníme. Počkáme do setmění, a pak až usnou...“ Oggo si musel odplivnout, zbytky svědomí ho škrábaly v krku. Něco jiného je vraždit a loupit a něco jiného vydávat to mladému divochovi jako spravedlivý boj. Khar aby to spral, tohle mu ještě chybělo. Byl vrah, okrádal mrtvolky, ale nikdy předtím nebyl lhář. Ztracený, podělaný svět.

„A pak, až usnou,“ zopakoval, „se vplížíme dovnitř a pobijeme je. Všechny do jednoho, i děti. Jasně?“ Ugwu horlivě přikývl. Bílé děti byly ze všech nejhorší, kruté, bezcitné, pohrdavé. Byl pro ně míň než vzduch, pokud ho zrovna nemohly trápit. Pak se stal celým jejich světem. Za noci oplakával každý kopanec, každou surovost, které se mu dostalo. Slzy mu tekly často a dlouho.

Ugwu pevně stiskl jeden z kamenů v ruce a usmál se na Ogga. Pán se mu pokusil úsměv oplatit, ale podařilo se mu jen zkřivit rty. Ugwova bezelstnost a její zneužívání mu stále připadaly jako nejhorší z jeho zločinů. A to z nich měl na své duši tolik černých šrámů, že vypadala jako jeho druhý stín.

Tu noc si pamatuji jako dnes. Stmívalo se pomalu. Skrývali jsme se v keřích nedaleko usedlosti, kde jsem měl vykonal svůj hrdinský skutek a vypomoci naší věci. Vždycky, když si na to vzpomenu, trochu se zachvěji. Kolika mým bratrům se něco podobného podařilo? Jen malému, nepatrnému zlomku, odštěpku od nepředstavitelně velikého celku. A já mezi ně patřím. Děkuji ti, můj pane. Díky

ti, že jsi mne našel.

Čas se Oggovi nepředstavitelně vlekl. Seděl opřený o strom, hlavu v dlaních. Všechny jeho jizvy ho pálily, jako by je utřil dnes. A s nimi k němu doléhaly zasunuté vzpomínky, které měl za dávno ztracené. Viděl tváře, rozbité kameny, slyšel nářek, když dával průchod svému chtíči. Vzpomněl si, jaké to bylo, když držel pod hladinou řeky hlavu svého kumpána, který ho chtěl ošidit na zisku. Odnikud vyplouvaly obličej, které viděl jen krátce, ale jejichž nositelům způsobil tolik utrpení. Jeden za druhým vplouvaly do jeho zorného pole, a pak se obludně zvětšovaly a natahovaly. Jejich pohledy byly chladné, vyčítavé a bez známky soucitu. Až se vystřídaly všechny, rozječely se jejich hlasy a stále přidávaly na intenzitě. Bylo to nesnesitelné. „Proč to dělají?“ Vždyť nikdy předtím ho takto nemučily. „Kde berou tu sílu? Kde berou právo se ozývat, když jsou mrtvé? Kde? Proč? KDE? PROČ?“ snažil se Oggo v hlavě překřičet své vzpomínky.

Náhle nastalo ticho. Po Oggově tváři stékaly slzy.

Ugwu ho zmateně pozoroval. Věděl, že se s jeho pánem něco děje. Možná ho posedli démoni špatných lidí. Snaží se jim zabránit, aby chom zachránili jeho černé bratry. Chudák pán. Musí tak strašně trpět. Na chvíli zapomněl na své postavení a naklonil se k Oggovi. Hřbetem ruky mu začal stírat slzy. Oggo otevřel oči a jen nevěřícně zíral. Nebyl ani schopen se na mladíka obořit, aby si zachoval zbytky důstojnosti. Jen dál vyplavoval z očí všechny své hříchy.

Pak to přišlo. Modrý měsíc svítil jasně, aby nám požehnal na cestu. Kradli jsme se opatrně, abychom na sebe neupozornili dříve, než to nebude nepřátelům nic platné. Stíny byly na naší straně, ztráceli jsme se v nich, jako bychom vůbec neexistovali. Statek nebyl nikým hlídán, všichni spali po namáhavém dni. Bylo slyšet jejich pravidelné oddechování, rychlejší dětské, nezřetelné ženské a hluboké mužské, přecházející v chrápání. Nikdo ze spáčů netušil, že se s každým okamžikem blíží nejhrůznější zážitek jejich života.

„Sss,“ upozornil na sebe Oggo. Mladík se k němu otočil.

„Rozdělíme se. Já pudu předem, ty zadem. Tak nám nikdo nezdrhne.“

„Jak pán řekl,“ přisvědčil Ugwu.

„Vezmu si pár šutrů, jen tak pro jistotu. Ty si taky nějaký naber, kdyby něco.“

Ugwu poslechl a vzal si jeden kámen, přesně do dlaně. Položil brašnu s ostatními, otočil se a zmizel ve tmě.

„Tohle je naposledy,“ řekl si pro sebe Oggo, „víckrát už do toho nejdu.“ Pak tiše zaklel a vydal se podél palisády k hlavní bráně.

Dostat se dovnitř bylo jednoduché. Celý statek se stále ještě stavěl, zvednout závoru a opatrně ji položit na zem byla hračka. I z druhé strany, než to obyvatelé zamýšleli. Oggo se prosmýkl mezi křídly a rychle se rozhlédl. Nikde nikdo. Oddychování spáčů bylo teď hlasitější, vábilo a přitahovalo. Oggo stiskl v ruce dva kameny, až mu zbělely klouby. „Klid, jen klid. Je to naposledy, pamatuješ?“ proběhlo mu myslí. „Ano, naposledy. Ale co potom? Kým bude, když ne lupičem a zabijákem? Přece nezůstane jen lhářem, tak hluboko by přece nemohl klesnout. Nebo ano?“ Oggo se donutil vyprázdnit si hlavu. Ted' splní svůj úkol. Zabije pár lidí. Vezme kořist. Uteče. Jako vždycky. Zatřepal hlavou, a pak vyrazil.

Ugwu to měl o poznání složitější. Notnou chvíli mu trvalo, než našel vhodné místo, kudy by mohl přelézt palisádu. Snažil se nedělat žádný hluk, ale pár tichých vzdechů, když se vytahoval nahoru, mu uniklo z úst. Zkameněl, zapřený o ruce a vzýval duchy, aby jej učinili neviditelným. Těžko říct, zda to bylo jejich přičiněním, nebo těžkými sny spáčů, ale nikdo si jej nevšiml. Když už se mu zdálo, že se nehýbe dost dlouho a všude je klid, jedním zhoupnutím se přenesl do dvora statku. Přistál na všechny čtyři jako kočka a pomalu se začal krást k zadním dveřím domu.

Světlo měsíce ozařovalo celou přední část dvora, takže Oggo musel riskovat rychlé přeběhnutí. Chvíli se zastavil u zdi, aby si zklidnil dech, a pak vešel dovnitř. Dveře v domě nebyly, viděl skrz vstupní místnost a ještě jednu až na zadní stranu dvora. Ugwu tam ještě nebyl, něco ho muselo zdržet. Oggo se začal rozhlížet kolem sebe, oči oslněné světlem měsíce přivykaly tmě. Nikoho tu neviděl, statkář s rodinou musel spát vedle. Jak tak projížděl stíny v místnosti, zastavil se jeho pohled na lesklé čepeli. Meč. A zdobený rytinami. Vztáhl k němu ruku a fascinovaně si jej prohlížel. Měsíční světlo se odráželo od chladné oceli a dávalo vyniknout kovářské práci.

Ugwu se připlížil až ke dveřím. Slyšel oddechovat bílé lidi. Opatrně nahlédl dovnitř a uviděl siluetu jednoho z nich. Měl ostrou zbraň, špatnou zbraň. Určitě čeká na jeho pána. Ugwu musí něco udělat, zachránit život svému pánu. Mladík potěžkal v ruce kámen, mírně si s ním pohodil, a pak ho mrštil na postavu s mečem.

Byla to euforie, fantastický zážitek mimo vše, co jsem si dokázal kdy představit. Letěl jsem vzduchem, který kolem mne svištěl, točil se a toužebně očekával, až najdu svůj cíl. Připravoval jsem se natočit své hrany tak, aby co nejlépe prořízly kůži a rozrazily lebku. V tom okamžiku jsem byl pánem světa, soustředil jsem v sobě sílu veškerého bytí. Bojoval jsem za všechny kameny, za každý kousek skály. A vyhrál. Nepřítel padl k zemi, smrtelně zraněn a já se jsem ležel vedle něj. Zloduch a hrdina. Okamžik slávy.

Oggo nechápal, co se děje. Zahlédl Ugwovu siluetu, chtěl na něj zamávat, ale to už nestihl. Uprostřed čela se mu náhle rozevřela hluboká rána, jak do ní prudce něco narazilo. Zavrával, upustil meč a těžce padl na záda. Mrkal očima, snažil se to pochopit. Nebylo co. A pak ho vzala za ruku ta stará žena, přikryla mu tvář závojem a on byl pryč.

Lidé v domě se probudili. Slyšeli ránu a cinkot padajícího meče. Vyběhli do předsíně, vyjevení a zmatení. Někteří se chápali zbraní, jiní se snažili pochopit, proč tady leží mrtvý zjizvený chlap, vlasy nasáklé vlastní krví. Ugwu v té chvíli byl už dávno za palisádou a utíkal pryč. Poznal tvář svého pána, když padal umírající k zemi. Věděl, že ho zabil. Učinil špatnou věc. Rozhněval si duchy. Zabil hrdinu. Rád by si vzal život, ale to teď nemohl. Měl dluh a musel ho splatit. Nevěděl jak, ale musel to udělat. Možná na to jednou přijde. Do té doby musí chodit džunglí a hledat.